

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
YVES BOT
prezentate la 6 februarie 2018¹

Cauza C-390/16

**Procedură penală
împotriva lui
Dániel Bertold Lada**

[cerere de decizie preliminară formulată de Szombathelyi Törvényszék (Curtea din Szombathely, Ungaria)]

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Articolul 82 alineatul (1) TFUE – Principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare în materie penală – Decizia-cadru 2009/315/JAI și Decizia 2009/316/JAI – Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS) – Decizia-cadru 2008/675/JAI – Luarea în considerare, în contextul unei noi proceduri penale, a unei decizii de condamnare pronunțate anterior într-un alt stat membru – Procedură națională de recunoaștere prealabilă a acestei decizii, care condiționează o astfel de luare în considerare – Obligația de interpretare conformă – Principiul supremației dreptului Uniunii – Obligația de a nu aplica o reglementare națională contrară unei decizii-cadru”

1. Prezenta cerere de decizie preliminară ridică în esență problema dacă o hotărâre de condamnare pronunțată de o instanță judecătorească a unui stat membru poate fi reexaminată în cadrul unei proceduri naționale de recunoaștere a acestei decizii, pusă în aplicare de o instanță judecătorească a unui alt stat membru, și dacă poate face, în acest cadru, obiectul unei reexaminări care ar putea conduce la adaptarea deciziei menționate, și anume la recalificarea infracțiunii și la modificarea pedepsei pronunțate, în scopul de a o face compatibilă cu legislația penală din acest din urmă stat membru.

2. Această cerere va determina Curtea să își precizeze Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh². Aceasta a fost prezentată în cadrul punerii în aplicare în Ungaria a unei proceduri având ca obiect recunoașterea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate de o instanță austriacă împotriva domnului Dániel Bertold Lada.

3. Este vorba despre o ilustrare suplimentară a practicii urmate de autoritățile maghiare în ceea ce privește hotărârile judecătorești în materie penală pronunțate în străinătate. În conformitate cu această practică, Igazságügyi Minisztérium (Ministerul Justiției, Ungaria) solicită instanței dintr-un alt stat membru care a pronunțat o hotărâre de condamnare a unui cetățean maghiar să comunice această hotărâre. Această cerere este formulată în scopul de a pune în aplicare o procedură care urmărește recunoașterea eficacității respectivei hotărâri în Ungaria. Hotărârea în cauză, odată recunoscută în Ungaria, va fi apoi considerată ca fiind echivalentă unei hotărâri de condamnare naționale, care este înscrisă în cazierul judiciar.

¹ Limba originală: franceza.

² C-25/15, EU:C:2016:423.

4. În Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh³, Curtea a statuat că Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierul judiciar între statele membre⁴ și Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierul judiciar (ECRIS), în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315/JAI⁵, trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale care instituie o procedură specială națională de recunoaștere de către instanța unui stat membru a unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare a unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni, pronunțată de o instanță a unui alt stat membru.

5. În cadrul prezentei cauze, Curtea este invitată să completeze ceea ce a statuat în Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh⁶, cu privire la aceeași procedură națională de recunoaștere, prin interpretarea, de această dată, a Deciziei-cadru 2008/675/JAI a Consiliului din 24 iulie 2008 privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal⁷. Aceasta va fi a doua interpretare a acestei decizii-cadru, prima stând la baza Hotărârii din 21 septembrie 2017, Beshkov⁸, care a permis deja Curții să evalueze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei proceduri naționale de recunoaștere a hotărârilor de condamnare pronunțate în alte state membre.

6. Deciziile-cadru 2009/315 și 2008/675 sunt strâns legate, în măsura în care prima are ca scop să faciliteze schimbul de informații dintre statele membre privind cazierul judiciar al unei persoane condamnate într-un stat membru, iar cea de a doua permite, prin urmare, să fie luate în considerare condamnarea sau condemnările astfel comunicate. Îmbunătățirea circulației informațiilor privind condemnările nu ar avea decât o utilitate redusă dacă statele membre nu ar putea lua în considerare informațiile transmise. În plus, pentru ca luarea în considerare a condamnărilor pronunțate în străinătate în cadrul noilor procese penale să fie posibilă, mai este necesar și ca schimbul de informații între statele membre să fie îmbunătățit.

7. Prezenta cauză oferă Curții ocazia de a preciza motivele pentru care statele membre nu pot menține proceduri naționale de recunoaștere a hotărârilor de condamnare pronunțate în alte state membre, prin care revizuiesc aceste hotărâri și le modifică fondul, după caz, în vederea adaptării acestora la dreptul penal intern. Vom explica în special motivele pentru care luarea în considerare a unor astfel de hotărâri în cadrul unor noi procese penale, care este impusă de Decizia-cadru 2008/675, nu poate fi condiționată de punerea în aplicare prealabilă a unei proceduri naționale de recunoaștere a acestor hotărâri.

8. Având în vedere îndoielile exprimate de instanța de trimitere cu privire la capacitatea deciziilor-cadru de a fi invocate în cadrul unei proceduri naționale, în scopul excluderii unei reglementări naționale care le-ar fi contrară, vom indica, în concordanță cu Concluziile pe care le-am prezentat în cauza în care a fost pronunțată Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski⁹, motivele pentru care considerăm că principiul supremației dreptului Uniunii impune recunoașterea posibilității de a invoca deciziile-cadru în vederea unei astfel de excluderi.

3 C-25/15, EU:C:2016:423.

4 JO 2009, L 93, p. 23.

5 JO 2009, L 93, p. 33.

6 C-25/15, EU:C:2016:423.

7 JO 2008, L 220, p. 32.

8 C-171/16, EU:C:2017:710.

9 C-579/15, EU:C:2017:503. Concluzii prezentate la 15 februarie 2017 (Popławski, C-579/15, EU:C:2017:116).

I. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

1. Decizia-cadru 2009/315

9. Considerentele (2), (3), (5) și (17) ale Deciziei-cadru 2009/315 enunță următoarele:

„(2) La 29 noiembrie 2000, Consiliul a adoptat, [...] un program de măsuri de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce [a hotărârilor] în materie penală [...]. Prezenta decizie-cadru contribuie la atingerea obiectivelor prevăzute de măsura 3 a programului [...].

(3) Raportul final privind primul exercițiu de evaluare referitor la asistența judiciară reciprocă în materie penală [...] solicită statelor membre să simplifice procedurile pentru transferul de documente între state, utilizând formulare standard, dacă este necesar, pentru a facilita asistența judiciară reciprocă.

[...]

(5) În vederea îmbunătățirii schimbului de informații între statele membre privind cazierile judiciare, sunt binevenite proiectele elaborate în scopul atingerii acestui obiectiv [...]. Experiența dobândită [...] a demonstrat importanța de a continua îmbunătățirea schimbului reciproc de informații între statele membre cu privire la condamnări.

[...]

(17) [...] Înțelegerea reciprocă poate fi sporită prin crearea unui «format european standardizat» care să permită schimbul de informații în mod uniform, pe cale electronică și traducerea automată cu ușurință a acestora. [...]

10. Potrivit articolului 1 din această decizie-cadru, care definește obiectul acesteia:

„Obiectul prezentei decizii-cadru este de:

(a) a defini modurile în care un stat membru în care se pronunță o condamnare împotriva unui cetățean al unui alt stat membru (denumit în continuare «statul membru de condamnare») transmite informații referitoare la respectiva condamnare statului membru al cărui cetățean este persoana condamnată (denumit în continuare «statul membru de cetățenie»);

(b) a defini obligațiile legate de stocarea informațiilor respective care revin statului membru de cetățenie și de a specifica metodele care trebuie aplicate de către acesta pentru a răspunde cererilor de informații extrase din cazierile judiciare;

(c) a stabili cadrul care să permită constituirea și dezvoltarea unui sistem informatizat destinat schimbului de informații privind condamnările între statele membre pe baza prezentei decizii-cadru și a deciziei ulterioare menționate la articolul 11 alineatul (4).”

11. Articolul 4 din decizia-cadru menționată, intitulat „Obligațiile statului membru de condamnare”, prevede:

„[...]

(2) Autoritatea centrală a statului de condamnare informează, cât mai curând posibil, autoritățile centrale din celelalte state membre privind orice condamnări pronunțate împotriva cetățenilor acestora din urmă pe teritoriul statului de condamnare, astfel cum au fost introduse în cazierul judiciar.

[...]

(3) Informația privind modificarea ulterioară sau ștergerea unei informații din cazierul judiciar este comunicată fără întârziere de către autoritatea centrală a statului membru de condamnare autorității centrale a statului membru de cetățenie.

(4) Orice stat membru care a furnizat informațiile menționate la alineatele (2) și (3) comunică autorității centrale a statului membru de cetățenie, la cererea acesteia din urmă în cazuri individuale, o copie a condamnărilor și a măsurilor luate ulterior, precum și orice altă informație relevantă referitoare la acestea, pentru a permite statului de cetățenie să decidă dacă este necesar să ia măsuri la nivel național.”

12. Articolul 5 din Decizia-cadru 2009/315, intitulat „Obligațiile statului membru de cetățenie”, enunță la alineatul (1):

„Autoritatea centrală a statului membru de cetățenie stochează toate informațiile, în conformitate cu articolul 11 alineatele (1) și (2), care i-au fost transmise în temeiul articolului 4 alineatele (2) și (3), pentru a le putea retransmite în conformitate cu articolul 7.”

13. Articolul 11 din această decizie-cadru, intitulat „Formatul și alte modalități de organizare și de facilitare a schimburilor de informații privind condamnărilor”, prevede:

„(1) La transmiterea informațiilor în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3), autoritatea centrală a statului membru de condamnare transmite următoarele informații:

- (a) informații care se transmit în toate cazurile [...] (informații obligatorii):
 - (i) informații despre persoana condamnată (numele complet, data nașterii, locul nașterii [...], sexul, cetățenia și – dacă este cazul – numele anterior/numele anterioare);
 - (ii) informații privind natura condamnării (data condamnării, denumirea instanței, data la care hotărârea a devenit definitivă);
 - (iii) informații privind infracțiunile care au determinat condamnarea (data săvârșirii infracțiunii [...] și denumirea sau încadrarea juridică a infracțiunii, precum și o trimitere la dispozițiile legale aplicabile) și
 - (iv) informații privind conținutul condamnării (și anume hotărârea, precum și orice sancțiuni suplimentare, măsuri de siguranță și hotărâri ulterioare care modifică executarea hotărârii);
- (b) informații care se transmit în cazul în care au fost introduse în cazierul judiciar (informații opționale):
 - (i) numele părinților persoanei condamnate;
 - (ii) numărul de referință al condamnării;
 - (iii) locul infracțiunii și

- (iv) interdicțiile rezultate din condamnare;
- (c) informații care se transmit autorității centrale dacă sunt disponibile (informații suplimentare):
 - (i) numărul actului de identitate al persoanei condamnate [...];
 - (ii) amprentele care au fost luate persoanei respective și
 - (iii) dacă este cazul, pseudonimul și/sau numele de împrumut.

În plus, autoritatea centrală poate transmite orice alte informații privind condamnările introduse în cazierul judiciar.

(2) Autoritatea centrală a statului membru de cetățenie stochează toate informațiile de tipul celor enumerate la alineatul (1) literele (a) și (b), pe care le-a primit în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) pentru a le retransmite în conformitate cu articolul 7. În același scop, autoritatea centrală poate stoca informații de tipul celor enumerate la alineatul (1) primul paragraf litera (c) și la alineatul (1) al doilea paragraf.

(3) [...]

Odată cu expirarea termenului prevăzut la alineatul (7) din prezentul articol, autoritățile centrale ale statelor membre transmit informațiile respective pe cale electronică utilizând un format standard.

(4) Formatul menționat la alineatul (3) și oricare alte modalități de organizare și de facilitare a schimburilor de informații privind condamnările între autoritățile centrale ale statelor membre se stabilesc de Consiliu [...]

Alte astfel de modalități cuprind:

- (a) definirea tuturor modalităților de facilitare a înțelegerii și a traducerii automate a informațiilor transmise;

[...]”

2. Decizia 2009/316

14. Considerentele (2), (6) și (12) ale Deciziei 2009/316 au următorul cuprins:

„(2) Informațiile privind condamnările impuse resortisanților unui stat membru de către alte state membre nu circulă în mod eficient în temeiul reprezentat actualmente de Convenția europeană privind asistența reciprocă în materie penală din 20 aprilie 1959. Prin urmare, se impun proceduri mai eficiente și ușor accesibile pentru schimbul informațiilor de această natură la nivelul Uniunii [...]

[...]

(6) Prezenta decizie are drept obiectiv punerea în aplicare a Deciziei-cadru [2009/315] în vederea elaborării și a dezvoltării unui sistem computerizat de schimb de informații privind condamnările între statele membre. [...] [A]r trebui să se stabilească un format standardizat care să permită schimbul de informații pe cale electronică, în mod uniform și ușor de tradus în mod automat, precum și orice alte modalități de organizare și de facilitare a schimburilor electronice de informații privind condamnările între autoritățile centrale ale statelor membre.

[...]

(12) Tabelele de referință ale categoriilor de infracțiuni, de pedepse și de măsuri prevăzute de prezenta decizie ar trebui să faciliteze traducerea automată și ar trebui să permită înțelegerea reciprocă a informațiilor transmise, prin utilizarea unui sistem de coduri. [...]"

15. În conformitate cu articolul 1 din această decizie, care definește obiectul acesteia:

„Prezenta decizie instituie Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS).

Prezenta decizie stabilește, de asemenea, elementele formatului standardizat pentru schimbul electronic de informații extrase din cazierile judiciare între statele membre, în special în ceea ce privește informațiile privind infracțiunile care stau la baza condamnării și informațiile privind conținutul condamnării [...]"

16. Articolul 3 din decizia menționată, intitulat „Sistemul european de informații cu privire la cazierile judiciare (ECRIS)”, prevede la alineatul (1):

„ECRIS reprezintă un sistem descentralizat de tehnologie a informației, întemeiat pe bazele de date privind cazierile judiciare din fiecare stat membru. Acesta este alcătuit din următoarele elemente:

(a) un software de interconectare [...] care permite schimbul de informații între bazele de date privind cazierile judiciare din statele membre;

[...]"

17. Articolul 4 din Decizia 2009/316, intitulat „Formatul de transmitere a informațiilor”, prevede:

„(1) În cazul transmiterii informațiilor în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3) și cu articolul 7 din Decizia-cadru [2009/315], referitoare la denumirea sau clasificarea juridică a infracțiunii și la dispoziția legală aplicabilă, statele membre menționează codul corespunzător fiecărei infracțiuni care face obiectul transmisiei, astfel cum este prevăzut în tabelul de infracțiuni din anexa A. [...]"

Statele membre pot pune la dispoziție, de asemenea, informații privind stadiul de executare și gradul de participare la infracțiune, precum și, dacă este cazul, privind existența unei exonerări totale sau parțiale de răspunderea penală sau a recidivei.

(2) În cazul transmiterii informațiilor în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3) și cu articolul 7 din Decizia-cadru [2009/315], referitoare la conținutul condamnării, inclusiv pedeapsa, precum și orice alte pedepse complementare, măsuri de siguranță și hotărâri ulterioare de modificare a executării pedepsei, statele membre menționează codul corespunzător fiecărei pedepse și măsuri care fac obiectul transmisiei, astfel cum este prevăzut în tabelul de pedepse și măsuri din anexa B. [...]"

De asemenea, statele membre oferă, acolo unde este cazul, informațiile de care dispun în ceea ce privește natura și/sau condițiile de executare a pedepsei sau a măsurii impuse, conform parametrilor prevăzuți în anexa B. [...]"

3. Decizia-cadru 2008/675

18. Considerentele (2), (5)-(8) și (13) ale Deciziei-cadru 2008/675 enunță:

„(2) La 29 noiembrie 2000, Consiliul [...] a adoptat programul de măsuri menite a pune în aplicare principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală [...], care prevede «adoptarea unuia sau mai multor instrumente care să stabilească principiul conform căruia o instanță judecătorească dintr-un stat membru trebuie să aibă capacitatea de a lua în considerare hotărârile penale definitive pronunțate de instanțele judecătorești în alte state membre în scopul evaluării cazierului infractorului și determinării eventualelor recidive ale acestuia, precum și în scopul stabilirii tipului de sentință aplicabil, precum și a condițiilor de executare a acesteia».

[...]

(5) Ar trebui enunțat principiul conform căruia statele membre ar trebui să considere că o condamnare pronunțată în alte state membre produce efecte juridice echivalente cu cele pe care le produce o condamnare pronunțată de instanțele proprii în conformitate cu dreptul intern, fie că respectivele efecte juridice sunt considerate de dreptul intern ca fiind chestiuni de fapt, fie ca fiind chestiuni de drept procedural sau material. Cu toate acestea, prezenta decizie-cadru nu încearcă să armonizeze consecințele condamnărilor anterioare în viziunea diferitor legislații naționale, iar obligația de a lua în considerare condamnărilor anterioare pronunțate în alte state membre există doar în măsura în care condamnărilor pronunțate anterior la nivel național sunt luate în considerare în temeiul dreptului intern.

(6) Spre deosebire de alte instrumente, prezenta decizie-cadru nu are ca scop executarea, într-un stat membru, a unor hotărâri judecătorești pronunțate în alte state membre, ci, mai degrabă, posibilitatea ca unei condamnări anterioare pronunțate într-un stat membru să îi fie asociate consecințe cu ocazia unui nou proces penal într-un alt stat membru în măsura în care astfel de consecințe sunt asociate condamnărilor naționale anterioare conform legislației celui alt stat membru. De aceea, prezenta decizie-cadru nu conține nicio obligație de a lua în considerare astfel de condamnări anterioare, de exemplu în cazul în care informațiile obținute pe baza instrumentelor aplicabile nu sunt suficiente, în cazul în care nu ar fi fost posibilă o condamnare la nivel național cu privire la fapta pentru care se impusese condamnarea anterioară sau în cazul în care sancțiunea impusă anterior nu este cunoscută de către sistemul juridic național.

(7) Efectele unei condamnări pronunțate într-un alt stat membru ar trebui să fie echivalente cu efectele unei hotărâri pronunțate la nivel național în faza care precedă procesul penal, în timpul procesului și la momentul executării sentinței.

(8) Atunci când, în cursul procesului penal într-un stat membru, sunt puse la dispoziție informații privind o condamnare anterioară într-un alt stat membru, ar trebui să se evite, pe cât posibil, ca persoana în cauză să fie tratată mai puțin favorabil decât dacă respectiva condamnare anterioară ar fi fost o condamnare pronunțată de o instanță națională.

[...]

(13) Prezenta decizie-cadru respectă diversitatea soluțiilor și procedurilor pe plan intern necesare pentru luarea în considerare a unei condamnări anterioare pronunțate într-un alt stat membru. Excluderea posibilității de a revizui o condamnare anterioară nu ar trebui să împiedice un stat membru să emită o hotărâre, dacă este cazul, pentru a conferi unei astfel de condamnări anterioare efecte echivalente. Cu toate acestea, procedurile în cadrul cărora se emite o astfel de hotărâre nu ar trebui, din perspectiva timpului și a procedurilor sau formalităților necesare, să facă imposibilă conferirea unor efecte echivalente unei condamnări anterioare pronunțate într-un alt stat membru.”

19. Articolul 1 alineatul (1) din această decizie-cadru prevede:

„Scopul prezentei decizii-cadru îl constituie acela de a stabili condițiile în care sunt luate în considerare condamnările anterioare pronunțate împotriva unei persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, în cursul unui proces penal desfășurat într-un stat membru împotriva respectivei persoane.”

20. Articolul 3 din decizia-cadru menționată, intitulat „Luarea în considerare, în cadrul unui nou proces penal, a unei condamnări pronunțate într-un alt stat membru”, prevede:

„(1) Fiecare stat membru se asigură că, în cadrul unui proces penal desfășurat împotriva unei persoane, condamnările anterioare pronunțate împotriva aceleiași persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, în legătură cu care s-au obținut informații pe baza instrumentelor aplicabile disponibile cu privire la asistența juridică reciprocă sau la schimburile de informații extrase din cazierul judiciar, sunt luate în considerare în măsura în care condamnările anterioare la nivel național sunt luate în considerare și că acestor condamnări le sunt conferite efecte echivalente cu cele conferite condamnărilor anterioare la nivel național, în conformitate cu legislația națională.

(2) Alineatul (1) se aplică în etapa care precedă procesul penal, în timpul procesului penal și la momentul executării condamnării, în special în ceea ce privește normele procedurale aplicabile, inclusiv acelea referitoare la arestul preventiv, definiția infracțiunii, tipul și gravitatea sentinței, precum și normele privind executarea hotărârii.

(3) Luarea în considerare a condamnărilor anterioare pronunțate în alte state membre, astfel cum este prevăzut la alineatul (1), nu are efectul de a influența, de a revoca sau revizui condamnările anterioare sau orice hotărâri referitoare la executarea lor luate de către statul membru în care se desfășoară noul proces.

(4) În conformitate cu alineatul (3), alineatul (1) nu se aplică în măsura în care, în cazul în care condamnarea anterioară ar fi fost o condamnare la nivel național pronunțată de statul membru în care se desfășoară noul proces, luarea în considerare a condamnării anterioare ar fi avut efectul de a influența, de a revoca sau revizui condamnarea anterioară sau orice hotărâre referitoare la executarea sa, în conformitate cu legislația națională a aceluia stat membru.

[...]”

B. Dreptul maghiar

1. Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală

21. Articolul 46 din a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (Legea nr. XXXVIII din 1996 privind asistența judiciară internațională în materie penală, denumită în continuare „Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală”) are următorul cuprins:

„(1) Ministrul justiției primește notificările care permit recunoașterea eficacității unei hotărâri străine, precum și cererile din străinătate referitoare la transmiterea executării pedepselor privative de libertate sau a măsurilor care implică o privare de libertate, [...] și [...] le transmite instanței competente. [...]

[...]

(2) Procedura de recunoaștere a unei hotărâri comunicate de autoritatea centrală, desemnată în acest sens, a unui alt stat membru al Uniunii [...] trebuie inițiată cel târziu la momentul la care radierea din cazierul judiciar menționată în informațiile privind hotărârea oferite de statul membru își produce efectele.

(3) În lipsa unor dispoziții contrare ale prezentei legi, instanța competentă soluționează procedura în conformitate cu normele generale din capitolul XXIX din a bűntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény [Legea nr. XIX de instituire a Codului de procedură penală din 1998, denumită în continuare «Legea privind procedura penală din 1998»], referitor la procedurile speciale [...]

22. Potrivit articolului 47 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, care face parte din titlul IV capitolul 1 din această lege, intitulat „Recunoașterea eficacității unei hotărâri străine”:

„(1) Hotărârile definitive pronunțate de instanțe străine au aceeași eficacitate ca cele pronunțate de instanțele maghiare, cu condiția ca procesul desfășurat în străinătate împotriva autorului infracțiunii și pedeapsa pronunțată sau măsura aplicată să nu fie contrare ordinii juridice maghiare.

[...]

(3) În cazul în care instanța maghiară a recunoscut eficacitatea hotărârii străine, se consideră că infracțiunea a făcut obiectul unei decizii definitive a instanței maghiare.

[...]”

23. În sfârșit, articolul 48 din această lege prevede:

„(1) Atunci când pronunță decizia, instanța maghiară este ținută de faptele constatate de instanța străină.

(2) În cadrul procedurii care se desfășoară în fața instanței maghiare, aceasta constată care sunt consecințele juridice ale condamnării pe care le stabilește legea maghiară. În cazul în care pedeapsa sau măsura aplicată prin hotărârea instanței străine nu este pe deplin compatibilă cu legislația maghiară, instanța maghiară menționează în decizia sa care este pedeapsa sau măsura aplicabilă în conformitate cu legislația maghiară, astfel încât aceasta să corespundă cât mai mult posibil pedepsei sau măsurii aplicate de instanța străină și, în cazul unei cereri de executare, se pronunță în consecință cu privire la executarea pedepsei sau a măsurii.

(3) Pedeapsa sau măsura aplicabilă este determinată în conformitate cu legea în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii. În cazul în care, conform legii maghiare în vigoare la momentul stabilirii pedepsei sau a măsurii aplicabile, faptele nu mai constituie infracțiune sau acestea sunt pedepsite cu o pedeapsă mai puțin severă, trebuie să se aplice această lege nouă.

(4) Dacă, în cazul unei pluralități de infracțiuni, instanța străină pronunță în hotărârea sa o pedeapsă cumulată, iar una dintre infracțiunile judecate în hotărâre nu constituie infracțiune conform dreptului maghiar sau nu poate fi recunoscută altfel în Ungaria, instanța maghiară nu ia în considerare acest aspect la pronunțarea hotărârii și stabilește pedeapsa ținând seama de situația de fapt care a stat la baza hotărârii, în conformitate cu prevederile bűntető törvénykönyv [Codul penal¹⁰] referitoare la determinarea pedepselor.

¹⁰ Denumit în continuare „Codul penal”.

(5) În cazul în care pedeapsa privativă de libertate aplicată de instanța străină nu este compatibilă cu legislația maghiară în ceea ce privește modalitatea de executare sau durata sa, instanța maghiară stabilește pedeapsa și durata acesteia prin raportare la infracțiunea care, conform legislației maghiare, corespunde situației de fapt care a stat la baza hotărârii, respectând limitele de determinare a pedepsei prevăzute de Codul penal maghiar și în conformitate cu prevederile referitoare la determinarea pedepselor, luând în considerare de asemenea dispozițiile referitoare la modalitatea de executare și la acordarea liberării condiționate. Dacă durata pedepsei privative de libertate aplicate de instanța străină este mai mică decât cea prevăzută de legislația maghiară – având în vedere de asemenea dispozițiile Codului penal privind circumstanțele atenuante –, durata pedepsei privative de libertate pronunțate de instanța maghiară este egală cu cea a pedepsei pronunțate de instanța străină. Pedeapsa determinată de instanța maghiară nu poate avea o durată mai mare decât cea a pedepsei aplicate de instanța străină.

(6) În cazul în care instanța străină a aplicat o pedeapsă privativă de libertate și a dispus executarea numai a unei părți determinate din durata acesteia, suspendând executarea pedepsei pentru restul duratei, instanța maghiară recunoaște pedeapsa privativă de libertate menționată considerând că condamnatului i-a fost acordată liberarea condiționată. În această situație, în vederea determinării momentului la care se acordă liberarea condiționată, instanța maghiară poate să nu ia în considerare prevederile articolului 38 alineatul (2) din Codul penal și – dacă durata liberării condiționate prevăzute la articolul 39 alineatul (1) din Codul penal este mai lungă decât durata suspendării dispuse prin hotărârea instanței străine – nici pe cele ale articolului 39 alineatul (1) din Codul penal. În acest caz, durata liberării condiționate coincide cu durata suspendării dispuse prin hotărârea instanței străine, iar pedeapsa se consideră executată la sfârșitul ultimei zile de liberare condiționată astfel determinate.

(7) Instanța maghiară informează organismul care gestionează cazierul judiciar cu privire la recunoașterea eficacității hotărârii străine.

[...]

2. *Legea privind procedura penală din 1998*

24. În dreptul procesual penal maghiar, prin intermediul așa-numitelor proceduri „speciale” se soluționează, ulterior pronunțării hotărârii definitive cu privire la aspectele principale de drept penal, aspectele de drept penal accesorii strâns legate de aspectele principale, cu alte cuvinte este vorba despre proceduri simplificate.

3. *A bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény*

25. Titlul III din a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény (Legea nr. XLVII din 2009 privind cazierul judiciar, registrul hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre ale Uniunii Europene împotriva cetățenilor maghiari și fișierul biometric penal și de poliție) este intitulat „Registrul hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre ale Uniunii Europene împotriva cetățenilor maghiari”.

26. Articolul 31 din această lege prevede:

„Gestionarea informațiilor cuprinse în registrul hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre ale Uniunii Europene [...] împotriva cetățenilor maghiari (în continuare «registrul hotărârilor pronunțate în statele membre») are drept obiectiv, în ceea ce privește informațiile conținute în hotărârile pronunțate în alte state membre ale Uniunii Europene [...] care au autoritate de lucru judecat și stabilesc vinovăția cetățenilor maghiari (în continuare «hotărârile pronunțate în statele membre»):

- a) facilitarea schimbului informațiilor respective între statele membre, în cadrul cooperării dintre statele membre în materie penală,
- b) luarea în considerare a informațiilor respective, reținute în sarcina persoanelor condamnate, în cadrul unei proceduri penale inițiate pe baza unei suspiciuni întemeiate privind comiterea unei alte infracțiuni.”

27. Potrivit articolului 32 din această lege:

„Sunt înscrise în registrul hotărârilor pronunțate în statele membre informațiile referitoare la cetățenii maghiari a căror vinovăție a fost stabilită prin hotărâri cu autoritate de lucru judecat, pronunțate în alte state membre ale Uniunii Europene [...]”

28. Potrivit articolului 33 din aceeași lege:

„(1) Registrul hotărârilor pronunțate în statele membre include următoarele informații cuprinse în hotărârile pronunțate în alte state membre și comunicate de autoritățile centrale desemnate de fiecare dintre acestea:

- a) datele de identificare ale persoanei în cauză,
- b) data pronunțării hotărârii, data la care aceasta a dobândit autoritate de lucru judecat și denumirea instanței care a pronunțat-o,
- c) denumirea infracțiunii pentru a cărei săvârșire a fost pronunțată hotărârea, calificarea sa juridică și data la care aceasta a fost comisă,
- d) informațiile referitoare la pedepse și alte măsuri, precum și la executarea acestora.

[...]”

II. Situația de fapt din litigiul principal și întrebările preliminare

29. Domnul Lada, cetățean maghiar, a fost condamnat penal la data de 8 ianuarie 2016 de către Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt, Austria) la o pedeapsă privativă de libertate de 14 luni, pentru o tentativă de furt prin efracție privind bunuri de valoare. Instanța respectivă a hotărât ca domnul Lada să execute 11 luni din această pedeapsă și a suspendat executarea a 3 luni de detenție.

30. Instanța respectivă a pronunțat hotărârea în cadrul unei ședințe publice principale, la care inculpatul, care se afla în arest preventiv, a fost prezent în persoană. Acesta a fost asistat de un apărător și s-a putut exprima în limba sa maternă prin intermediul unui interpret.

31. La cererea Ministerului Justiției, Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) i-a transmis acestuia hotărârea pronunțată în cauză și un rezumat al informațiilor necesare.

32. Ministerul Justiției a transmis documentele, redactate în limba germană, către Szombathelyi Törvényszék (Curtea din Szombathely, Ungaria), instanța de trimitere, care este competentă din punct de vedere material și teritorial să pună în aplicare, în temeiul articolului 46 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, procedura de „recunoaștere a eficacității hotărârilor străine” prevăzută de aceeași lege.

33. Instanța de trimitere arată că, la începutul acestei proceduri, este necesar să se examineze în special dacă în cadrul procesului desfășurat în străinătate au fost respectate drepturile fundamentale și dispozițiile esențiale ale Legii privind procedura penală din 1998.

34. Pe această bază, instanța respectivă a analizat documentele care i-au fost transmise și a dispus traducerea lor în limba maghiară. În cadrul procedurii, instanța menționată a numit un apărător din oficiu pentru a-l asista pe domnul Lada și a constatat că condamnarea acestuia de către Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) nu figura în cazierul judiciar maghiar, dar figura în ECRIS. De asemenea, instanța a constatat că pedeapsa închisorii era în curs de executare.

35. Instanța menționată explică faptul că, pentru recunoașterea în Ungaria a efectelor hotărârii pronunțate de Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) împotriva domnului Lada, trebuie desfășurată o procedură specială, care constituie un nou proces penal. În acest cadru, infracțiunea comisă de persoana condamnată trebuie să fie analizată, ținându-se cont de circumstanțele luate în considerare în hotărârea pronunțată în străinătate, în lumina Codului penal în vigoare în momentul săvârșirii faptelor sau la data examinării acestora.

36. În ceea ce privește prezenta procedură de recunoaștere, instanța de trimitere precizează că aplicabil este Codul penal instituit prin 2012. évi C. törvény (Legea nr. C din 2012), atât la momentul săvârșirii faptelor, cât și la momentul aprecierii acestora, adică la momentul recunoașterii efectelor hotărârii străine, și că, în temeiul acestui cod, infracțiunile săvârșite și judecate în străinătate trebuie, în cadrul procedurii de recunoaștere, să fie recalificate potrivit dreptului maghiar.

37. Instanța de trimitere adaugă că, în ceea ce privește infracțiunile astfel constatate, trebuie reformulate în special punctele din dispozitivul hotărârii străine, în conformitate cu Codul penal în vigoare, chiar dacă aceasta presupune o pedeapsă de alt tip sau de alt nivel.

38. Instanța de trimitere constată că, în practică, procedura de recunoaștere în Ungaria a eficacității hotărârilor străine în temeiul articolelor 46-48 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală ar trebui să implice o nouă apreciere și o nouă calificare, luând în considerare circumstanțele cauzei, a faptelor deja judecate de către instanța penală străină și aplicarea (sau individualizarea) unor sancțiuni maghiare. În acest mod, instanța în cauză ar proceda, ca să spunem astfel, la o transformare sau la o recalificare a hotărârii străine potrivit dreptului maghiar și ar aplica o nouă sancțiune sau, dacă este cazul, o nouă măsură. În conformitate cu articolele 46-48 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, instanța maghiară ar putea astfel, luând în considerare aceleași fapte, să declare persoana condamnată ca fiind vinovată de săvârșirea unor infracțiuni diferite de cele constatate în urma procesului din străinătate și să îi aplice o pedeapsă sau o măsură diferită de cea care a fost hotărâtă în urma aceluși proces.

39. Instanța de trimitere observă că această procedură specială ridică semne de întrebare, în măsura în care dreptul maghiar pare să ignore principiul recunoașterii reciproce, consacrat de dreptul primar al Uniunii. Ar dovedi acest lucru articolul 47 alineatul (3) din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, care, trebuie reamintit, prevede că, „[i]n cazul în care instanța maghiară a recunoscut eficacitatea hotărârii străine, se consideră că infracțiunea a făcut obiectul unei decizii definitive a instanței maghiare”. Astfel, din dreptul maghiar pare să rezulte că hotărârea

pronunțată de instanța unui alt stat membru nu poate implica, împotriva persoanei în cauză, o condamnare și aplicarea celorlalte efecte ale acestei hotărâri în Ungaria decât în cazul în care instanța maghiară a recunoscut efectele hotărârii menționate, pe teritoriul maghiar, în cadrul procedurii speciale de recunoaștere. Cu alte cuvinte, din dreptul maghiar rezultă că hotărârea pronunțată în străinătate poate fi luată în considerare în Ungaria numai după ce a fost recunoscută de o instanță maghiară, în cadrul acestei proceduri speciale.

40. Instanța de trimitere constată de asemenea că procedura specială de recunoaștere nu constă într-o simplă reproducere automată a hotărârii străine. Astfel, în cadrul acestei proceduri, instanța maghiară competentă poate să stabilească o pedeapsă de o categorie și de un nivel diferite de cele reținute în străinătate și chiar să recunoască hotărârea considerând că faptele constituie o infracțiune pasibilă de o pedeapsă mai severă. Astfel, recunoașterea efectelor hotărârii străine se face de către aceasta printr-o hotărâre nouă. Potrivit instanței de trimitere, această situație constituie o reproducere imperfectă în Ungaria a hotărârii străine sau implică o altă hotărâre, pronunțată într-un alt stat membru cu privire la aceeași persoană și pentru aceleași fapte, întrucât, în cadrul procedurii speciale, va fi necesar ca persoana să fie declarată vinovată de săvârșirea altor infracțiuni potrivit dreptului maghiar, condamnarea aferentă acestora trebuind să fie înscrisă în cazierul judiciar maghiar. Acest lucru ridică problema compatibilității procedurii speciale de recunoaștere cu principiul *non bis in idem*, care ar putea fi rezolvată printr-o interpretare a articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune¹¹ și a articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene¹².

41. Instanța de trimitere precizează că dispozițiile Legii privind asistența judiciară internațională în materie penală care prevăd procedura de recunoaștere a hotărârilor străine urmăresc înscrierea în cazierul judiciar maghiar a condamnărilor rezultate din astfel de hotărâri, presupunând că instanța maghiară a recunoscut efectele acestor hotărâri. Hotărârile astfel recunoscute pot atunci să justifice, dacă este cazul, considerarea în viitor a persoanelor condamnate ca fiind recidiviste sau chiar multirecidiviste.

42. Instanța de trimitere arată de asemenea că aplicarea dreptului maghiar creează o situație în care în cazierul judiciar maghiar figurează, după soluționarea procedurii de recunoaștere, în ceea ce privește persoana condamnată, infracțiuni și o pedeapsă recunoscute de dreptul maghiar, în timp ce în ECRIS continuă să figureze informațiile din hotărârea străină.

43. În sfârșit, instanța de trimitere precizează că nu este vorba în mod concret despre executarea în Ungaria a unor sancțiuni aplicate printr-o hotărâre pronunțată de o instanță a unui alt stat membru și că, într-o astfel de situație, procedura care trebuie urmată s-ar baza pe o altă reglementare, și anume az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (Legea nr. CLXXX din 2012 privind cooperarea dintre statele membre ale Uniunii Europene în materie penală)¹³.

44. Instanța de trimitere se întreabă dacă o astfel de procedură de recunoaștere este conformă cu dreptul Uniunii, în raport printre altele cu principiul recunoașterii reciproce în domeniul cooperării judiciare în materie penală, precum și cu principiul *non bis in idem*, astfel cum sunt acestea prevăzute de dreptul primar al Uniunii.

¹¹ JO 2000, L 239, p. 19. Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183.

¹² Denumită în continuare „carta”.

¹³ În aceste condiții, guvernul maghiar precizează, în observațiile sale scrise, că aceeași procedură specială de recunoaștere s-ar aplica și în cazul unei cereri de executare în Ungaria a unei condamnări pronunțate de o instanță a unui alt stat membru.

45. Ținând seama de întrebările adresate de instanța de trimitere în prezenta cauză, la 13 septembrie 2016 s-a decis notificarea către instanța de trimitere a Hotărârii din 9 iunie 2016, Balogh¹⁴, în care Curtea a statuat că Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316 trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale care instituie o procedură specială națională de recunoaștere de către o instanță a unui stat membru a unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare a unei persoane pentru comiterea unei infracțiuni pronunțate de o instanță a unui alt stat membru.

46. Prin scrisoarea primită la Curte la 12 octombrie 2016, Szombathelyi Törvényszék (Curtea din Szombathely) a decis să își mențină trimiterea preliminară, precizând că faptele care au determinat pronunțarea Hotărârii din 9 iunie 2016, Balogh¹⁵, citată anterior, nu priveau decât cheltuielile de traducere și interpretare efectuate pentru ca persoana în cauză să poată utiliza limba sa maternă în cadrul procedurii maghiare de recunoaștere.

47. În plus, instanța menționată arată că acea hotărâre nu a condus la o practică uniformă din partea instanțelor maghiare. Astfel, ținând seama de caracteristicile specifice ale deciziei-cadru în dreptul Uniunii, anumite instanțe au continuat să pună în aplicare proceduri speciale, în așteptarea unei modificări a legislației maghiare. Altele au clasat cauzele sau sunt în așteptarea dezvoltării unei practici jurisdicționale uniforme. Instanța de trimitere remarcă faptul că, dacă s-ar constata incompatibilitatea legislației maghiare cu dreptul primar al Uniunii, instanțele maghiare sesizate ar putea să înlăture în mod automat această legislație, iar principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală ar putea să prevaleze în mod deplin.

48. Pe de altă parte, analiza compatibilității procedurii speciale de recunoaștere cu principiul recunoașterii reciproce ar impune, potrivit instanței de trimitere, examinarea unor aspecte mult mai ample decât cele abordate în Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh¹⁶. În prezenta cauză, ar trebui, în mod concret, să fie examinat de asemenea aspectul dacă instanța națională poate lua măsuri care, în raport cu cele decise de instanța care a pronunțat hotărârea străină, au drept consecință modificarea, într-un fel sau altul, a acestei hotărâri.

49. Instanța de trimitere remarcă de asemenea că procedura specială de recunoaștere prevăzută de legislația maghiară nu a fost încă examinată din punctul de vedere al principiului *non bis in idem*. Or, această procedură ar trebui să fie examinată din punctul de vedere al acestui principiu, precum și din punctul de vedere al principiului recunoașterii reciproce, întrucât instanța maghiară competentă califică din punct de vedere juridic, în cursul procedurii menționate, infracțiunile judecate deja în străinătate, în funcție de dreptul maghiar în vigoare, și poate aplica pedepse și alte măsuri diferite de sancțiunile aplicate prin hotărârea străină. Astfel, se poate întâmpla ca infracțiuni complet diferite să fie reținute pentru aceleași fapte, în hotărârea străină și în decizia pronunțată în Ungaria. Același lucru este valabil și pentru pedepse, cele pronunțate în Ungaria neputând fi totuși mai severe decât cele pronunțate în străinătate.

50. Instanța de trimitere consideră de asemenea că Decizia-cadru 2008/675 este relevantă pentru procedura în cauză, dat fiind că hotărârea străină de condamnare a domnului Lada nu poate fi luată în considerare în cadrul unui proces penal ulterior fără aplicarea prealabilă a procedurii speciale de recunoaștere.

14 C-25/15, EU:C:2016:423.

15 C-25/15, EU:C:2016:423.

16 C-25/15, EU:C:2016:423.

51. În aceste condiții, Szombathelyi Törvényszék (Curtea din Szombathely) a hotărât să mențină următoarele întrebări preliminare:

- „1) Dispozițiile articolelor 67 și 82 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun inițierii unei proceduri penale sau a altor proceduri naționale, reglementate de legislația națională, care vizează «recunoașterea» sau modificarea într-un stat membru a eficacității unei hotărâri străine – și în urma cărora această hotărâre a unei instanțe străine se consideră ca fiind pronunțată de către o instanță națională – cu privire la o persoană condamnată a cărei cauză a fost deja soluționată definitiv printr-o decizie având autoritate de lucru judecat pronunțată de o instanță a unui alt stat membru al Uniunii Europene?
- 2) Este compatibilă cu principiul *non bis in idem* consacrat la articolul 50 din [cartă] și la articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen – în lumina Deciziei-cadru 2008/675 – o procedură în temeiul articolelor 46-48 din [Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală], introdusă «pentru recunoașterea eficacității» în Ungaria a hotărârilor de condamnare pronunțate în alte state în ceea ce privește un proces penal soluționat printr-o hotărâre definitivă (în raport cu aceeași persoană și cu aceleași fapte) într-un alt stat membru, chiar dacă, în realitate, această procedură nu are scopul de a executa hotărârea respectivă, ci de a pune bazele luării în considerare a acesteia în cadrul proceselor penale viitoare?»

III. Analiza noastră

52. Prin intermediul celor două întrebări preliminare, care, în opinia noastră, trebuie examinate împreună, instanța de trimitere urmărește să afle dacă procedura specială de recunoaștere a hotărârilor străine, prevăzută de dreptul maghiar, este compatibilă cu dreptul Uniunii și în special cu principiul recunoașterii reciproce, prevăzut la articolele 67 și 82 TFUE, cu Decizia-cadru 2008/675 și cu principiul *non bis in idem*, consacrat la articolul 50 din cartă și la articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

53. Aceste întrebări sunt adresate de instanța națională care este competentă, în ordinea juridică maghiară, să pună în aplicare procedura specială de recunoaștere a condamnărilor pronunțate de către Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) împotriva domnului Lada, astfel cum este prevăzută această procedură la articolele 46-48 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală.

54. Trebuie precizat că această procedură de recunoaștere a hotărârii străine nu este pusă în aplicare, în speță, nici în vederea executării în Ungaria a pedepsei pronunțate prin această hotărâre, nici în scopul de a lua în considerare hotărârea menționată în cadrul unui nou proces penal căruia domnul Lada i-ar face deja obiectul, în Ungaria.

55. Articolele 46-48 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală instituie o procedură specială pentru recunoașterea prealabilă de către instanțele judecătorești competente maghiare a hotărârilor definitive de condamnare pronunțate de instanțele străine, prin care deciziei prin intermediul căreia sunt recunoscute aceste condamnări i se conferă efectele unei condamnări pronunțate de către o instanță maghiară.

56. Potrivit descrierii făcute de instanța de trimitere, această procedură implică o reexaminare a respectivei condamnări pronunțate în străinătate, care va putea conduce la o recalificare a infracțiunii care a condus la această condamnare, precum și o adaptare a pedepsei pronunțate, dacă aceste elemente nu sunt compatibile cu legislația penală maghiară.

57. În cadrul procedurii speciale de recunoaștere a unei hotărâri de condamnare pronunțate de către o instanță a unui alt stat membru, persoana care a făcut obiectul unei hotărâri penale definitive nu face obiectul unei noi urmăriri penale care să poată conduce la o a doua hotărâre de condamnare pentru aceeași infracțiune. Această procedură, prin intermediul căreia instanța maghiară competentă nu face o nouă evaluare a faptelor sau a gradului de răspundere penală a persoanei în cauză, este similară unei proceduri de *exequatur* și vizează mai degrabă adaptarea consecințelor juridice stabilite prin hotărârea străină, astfel încât acestea să fie conforme cu legislația penală maghiară. În consecință, principiul *non bis in idem*, destinat să împiedice, în spațiul de libertate, securitate și justiție, ca o persoană condamnată definitiv să fie, ca urmare a exercitării dreptului său la liberă circulație, urmărită pentru aceleași fapte pe teritoriul mai multor state membre¹⁷, nu este, în opinia noastră, relevant în cadrul prezentei cauze.

58. După cum am menționat anterior, Curtea a avut deja ocazia să statueze, în Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh¹⁸, că Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316 trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a procedurii speciale de recunoaștere maghiare. Mai exact, Curtea a statuat că, în conformitate cu acestea din urmă, înscrierea în cazierul judiciar de către autoritatea centrală a statului membru de cetățenie a condamnărilor pronunțate de instanțele din statul membru de condamnare trebuie să intervină direct pe baza transmiterii de către autoritatea centrală a acestui din urmă stat membru, prin intermediul ECRIS, a informațiilor privind aceste condamnări sub formă de coduri¹⁹. În aceste condiții, această înscriere nu poate depinde de punerea în aplicare prealabilă a unei proceduri de recunoaștere judiciară a condamnărilor respective, precum procedura specială maghiară, și nici *a fortiori* de comunicarea către statul membru de cetățenie a deciziei de condamnare în vederea unei asemenea recunoașteri²⁰.

59. Curtea s-a pronunțat de asemenea, în Hotărârea din 21 septembrie 2017, Bershkov²¹, cu privire la procedura specială bulgară de recunoaștere. Astfel, aceasta a declarat că Decizia-cadru 2008/675 trebuie să fie interpretată în sensul că se opune ca luarea în considerare într-un stat membru a unei hotărâri de condamnare pronunțate anterior de către o instanță a unui alt stat membru să fie condiționată de punerea în aplicare a unei proceduri naționale de recunoaștere prealabilă a acestei hotărâri de către instanțele competente ale acestui prim stat membru.

60. În aceste două hotărâri, Curtea a declarat că astfel de proceduri naționale de recunoaștere a hotărârilor străine sunt contrare principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare în materie penală prevăzut la articolul 82 alineatul (1) TFUE, care a înlocuit articolul 31 UE, pe care se întemeiază Decizia-cadru 2009/315, Decizia 2009/316 și Decizia-cadru 2008/675²². În special, acest principiu se opune ca hotărârile de condamnare pronunțate în alte state membre să facă obiectul unei reexaminări, în temeiul unei proceduri naționale de recunoaștere²³.

61. Având în vedere poziția adoptată de Curte în aceste două hotărâri, este legitim să se pună problema motivelor care determină Curtea să se pronunțe din nou asupra conformității cu dreptul penal al Uniunii a acestui tip de proceduri naționale de recunoaștere a hotărârilor străine, în condițiile în care această problemă ar putea fi considerată soluționată definitiv și complet prin aceste hotărâri. Aceste motive sunt, în opinia noastră, în număr de trei.

17 A se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483, punctul 44 și jurisprudența citată).

18 C-25/15, EU:C:2016:423.

19 Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh (C-25/15, EU:C:2016:423, punctul 48).

20 Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh (C-25/15, EU:C:2016:423, punctul 49).

21 C-171/16, EU:C:2017:710.

22 Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh (C-25/15, EU:C:2016:423, punctul 54), și Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, punctul 36).

23 Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, punctul 36).

62. În primul rând, explicațiile furnizate de guvernul maghiar în observațiile sale scrise par să repună în discuție premisa pe care Curtea și-a întemeiat raționamentul în Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh²⁴, și anume aceea potrivit căreia procedura specială maghiară de recunoaștere constituie o condiție prealabilă necesară pentru înregistrarea în cazierul judiciar maghiar a hotărârilor de condamnare pronunțate de instanțele altor state membre cu privire la cetățenii maghiari. Prin urmare, Curtea a interpretat plecând de la această premisă Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316, două norme care sunt destinate să faciliteze o circulație rapidă între statele membre a informațiilor referitoare la condamnările penale și care se opun, prin urmare, unei proceduri naționale de recunoaștere a cărei punere în aplicare prealabilă ar condiționa înregistrarea acestor informații în cazierul judiciar maghiar.

63. Astfel, guvernul maghiar explică în esență în observațiile sale scrise că, în temeiul Legii nr. XLVII din 2009 privind cazierul judiciar, registrul hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre ale Uniunii Europene împotriva cetățenilor maghiari și fișierul biometric penal și de poliție, o hotărâre judecătorească pronunțată într-un stat membru este înregistrată fără nicio procedură specială în registrul hotărârilor pronunțate de instanțele statelor membre împotriva cetățenilor maghiari, acest registru fiind gestionat de serviciul cazier judiciar, dacă autoritățile acestui stat membru au comunicat-o în forma corespunzătoare și cu un conținut adecvat pentru înregistrarea sa. Potrivit acestei descrieri, guvernul maghiar consideră că reglementarea maghiară este în esență conformă cu dispozițiile Deciziei-cadru 2009/315. Din aceste explicații rezultă că procedura specială de recunoaștere a hotărârilor pronunțate de instanțele altor state membre se desfășoară independent de această înscriere în registru.

64. În aceste condiții, elementele care figurează în decizia de trimitere mai degrabă vin să susțină premisa conform căreia procedura specială de recunoaștere este desfășurată în prealabil și în vederea înregistrării în cazierul judiciar maghiar a condamnărilor pronunțate în străinătate împotriva cetățenilor maghiari.

65. Ne referim, în această privință, la articolul 48 alineatul (7) din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, citată de instanța de trimitere, care prevede că „[i]nstanța maghiară informează organismul care gestionează cazierul judiciar cu privire la recunoașterea eficacității hotărârii străine”. În plus, instanța de trimitere indică faptul că infracțiunile noi, astfel cum rezultă din dreptul maghiar –, cu alte cuvinte, după recalificarea din cadrul procedurii speciale de recunoaștere –, vor trebui să fie indicate în cazierul judiciar național²⁵. În plus, aceeași instanță a constatat, în cursul procesului, că hotărârea de condamnare pronunțată împotriva domnului Lada de Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) nu era înscrisă în cazierul judiciar maghiar, dar figura în ECRIS. În sfârșit, instanța menționată precizează că dispozițiile care sunt cuprinse în titlul IV capitolul I din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală urmăresc să permită înregistrarea condamnării străine în cazierul judiciar maghiar, presupunând că instanța maghiară i-a recunoscut efectele²⁶. Deducem din aceste elemente că înregistrarea unei hotărâri străine în cazierul judiciar maghiar intervine ulterior recunoașterii acestei hotărâri potrivit procedurii speciale.

66. Pe de altă parte, astfel cum arată instanța de trimitere, în cadrul procedurii speciale de recunoaștere, instanța maghiară competentă, luând în considerare aceleași fapte, poate, în temeiul dreptului maghiar, să declare persoana care a făcut obiectul unei condamnări în străinătate vinovată de infracțiuni diferite de cele constatate în urma procesului penal desfășurat în străinătate și să îi aplice o pedeapsă sau o măsură diferită de cele stabilite în urma acestui proces²⁷. Instanța de trimitere

²⁴ Cauza C-25/15, EU:C:2016:423.

²⁵ A se vedea decizia de trimitere, punctul 28.

²⁶ A se vedea decizia de trimitere, punctul 30.

²⁷ A se vedea decizia de trimitere, punctul 32.

observă, în această privință, că punerea în aplicare a procedurii speciale de recunoaștere creează o situație în care, în ceea ce privește persoana condamnată, în cazierul judiciar maghiar sunt înregistrate infracțiunile și pedeapsa recunoscute de dreptul maghiar, în timp ce sistemul ECRIS continuă să includă datele conținute în hotărârea pronunțată în străinătate²⁸.

67. O astfel de discrepanță între informațiile care figurează în ECRIS și cele care sunt menționate în cazierul judiciar maghiar este contrară sistemului de schimb și de păstrare a informațiilor care a fost instituit prin Decizia-cadru 2009/315 și prin Decizia 2009/316.

68. Problema dacă procedura specială de recunoaștere a condamnărilor pronunțate de către o instanță a unui alt stat membru este pusă în aplicare în mod corespunzător în scopul înregistrării acestor condamnări în cazierul judiciar maghiar este, în orice caz, o chestiune de interpretare a dreptului național, care nu ține de competența Curții²⁹.

69. În ceea ce privește, în plus, ceea ce pare să fie practica Ministerului Justiției, care constă în a solicita ca hotărârea străină să îi fie transmisă înainte de înscrierea în cazierul judiciar maghiar a condamnării care figurează în aceasta, trebuie amintit că această practică este contrară sistemului instituit prin Decizia-cadru 2009/315 și prin Decizia 2009/316. Astfel, acestea din urmă instituie un sistem rapid și eficient de schimb de informații referitoare la condamnărilor penale pronunțate în diferitele state membre³⁰. Aceste informații sunt astfel transmise între autoritățile centrale din statele membre prin intermediul ECRIS sub formă de coduri corespunzătoare fiecăreia dintre infracțiunile și sancțiunile care fac obiectul transmiterii³¹. În consecință, transmiterea către autoritatea centrală din statul membru de cetățenie a hotărârii de condamnare pronunțate de o instanță a unui alt stat membru intervine numai atunci când circumstanțe speciale o impun, iar aceasta nu poate fi solicitată în mod sistematic, în scopul înregistrării condamnării menționate în cazierul judiciar din primul stat membru³². Subliniem în această privință că, în cadrul prezentei proceduri, nu a fost prezentată de către guvernul maghiar nicio circumstanță specială care să poată justifica transmiterea hotărârii pronunțate de Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) către Ministerul Justiției.

70. Având în vedere elementele prezentate anterior, propunem, în consecință, Curții să confirme raționamentul său expus la punctele 28-35, precum și la punctele 41-55 din Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh³³. În ceea ce ne privește, ne menținem poziția pe care am dezvoltat-o la punctele 36-67 din Concluziile pe care le-am prezentat în aceeași cauză și la care facem trimitere³⁴.

71. În al doilea rând, atât instanța de trimitere, cât și guvernul maghiar compară procedura specială de recunoaștere cu dispozițiile care figurează în Decizia-cadru 2008/675. Rezultă, în această privință, din explicațiile care au fost oferite Curții că punerea în aplicare a acestei proceduri de către instanțele maghiare competente constituie o formalitate prealabilă necesară pentru luarea în considerare, în cadrul unui nou proces penal, a unei hotărâri de condamnare pronunțate anterior de către o instanță a unui alt stat membru. Guvernul maghiar subliniază, în această privință, necesitatea adaptării unei astfel de condamnări la legislația penală maghiară, în cadrul acestei proceduri speciale de recunoaștere. Fără o astfel de adaptare prealabilă, condamnarea menționată nu poate fi luată în considerare în cadrul viitoarelor procese penale care ar putea, dacă este cazul, să fie îndreptate împotriva persoanei care a făcut obiectul unei condamnări în străinătate.

28 A se vedea decizia de trimitere, punctul 33.

29 A se vedea în acest sens Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 39 și jurisprudența citată).

30 Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh (C-25/15, EU:C:2016:423, punctul 52).

31 Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh (C-25/15, EU:C:2016:423, punctul 44).

32 Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh (C-25/15, EU:C:2016:423, punctul 46).

33 C-25/15, EU:C:2016:423.

34 C-25/15, EU:C:2016:29.

72. După cum am menționat anterior, domnul Lada nu face în prezent obiectul unui nou proces penal în Ungaria, astfel încât relevanța Deciziei-cadru 2008/675, care, în temeiul articolului 1 alineatul (1) al acesteia, are scopul „de a stabili condițiile în care sunt luate în considerare condamnările anterioare pronunțate împotriva unei persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, *în cursul unui proces penal desfășurat într-un stat membru împotriva respectivei persoane*”³⁵, ar putea părea îndoielnică în speță. Situația este, în această privință, diferită de cea a domnului Beshkov, care a făcut obiectul unui nou proces penal în Bulgaria, în cadrul căruia s-a pus problema luării în considerare a condamnării anterioare, pronunțate de o instanță austriacă³⁶.

73. În aceste condiții, este clar că, indiferent de situația în care este pusă în aplicare, procedura specială de recunoaștere rămâne contrară sistemului instituit prin Decizia-cadru 2008/675, în măsura în care aceasta constituie o formalitate prealabilă, care nu este prevăzută de această decizie-cadru și care condiționează punerea în aplicare a acesteia. Cu alte cuvinte, această procedură este concepută de legiuitorul maghiar ca fiind menită să pregătească luarea în considerare a condamnărilor străine în cadrul unor posibile viitoare procese penale. Prin urmare, în concepția autorităților maghiare, aceasta pare să fie indisolubil legată de punerea în aplicare a Deciziei-cadru 2008/675. În consecință, este util, pentru a permite instanței de trimitere să decidă cu privire la litigiul principal și în special să decidă dacă trebuie sau nu trebuie să pună în aplicare această procedură națională de recunoaștere, ca Curtea să reamintească în esență ceea ce a hotărât la punctele 35-38 și la punctul 40 din Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov³⁷, și anume că Decizia-cadru 2008/675 trebuie interpretată în sensul că se opune ca luarea în considerare, într-un stat membru, a unei decizii de condamnare pronunțate anterior de către o instanță a unui alt stat membru să fie condiționată de punerea în aplicare a unei proceduri naționale prealabile de recunoaștere a acestei decizii de către instanțele competente ale acestui prim stat membru. În ceea ce ne privește, facem trimitere la punctele 27-31 din Concluziile pe care le-am prezentat în acea cauză³⁸.

74. Contrar celor susținute de guvernul ceh și de guvernul maghiar, considerentul (13) al Deciziei-cadru 2008/675 nu trebuie înțeles în sensul că un stat membru are posibilitatea de a supune o condamnare pronunțată de o instanță a unui alt stat membru unei proceduri naționale de recunoaștere înainte de a o putea lua în considerare în cadrul unui nou proces penal.

75. După cum menționează Comisia Europeană în raportul său către Parlamentul European și Consiliu cu privire la punerea în aplicare de către statele membre a [Deciziei-cadru 2008/675], aceasta contribuie la „promovarea încrederii reciproce în legile penale și deciziile judiciare în spațiul european de justiție, întrucât încurajează o cultură judiciară în care condamnările anterioare pronunțate în alt stat membru sunt, în principiu, luate în considerare”³⁹. În acest scop, articolul 3 alineatul (1) din această decizie-cadru, interpretat în lumina considerentului (5) din aceasta, stabilește în sarcina statelor membre obligația de a se asigura că, cu ocazia unui nou proces penal declanșat într-un stat membru împotriva unei persoane, condamnările anterioare pronunțate într-un alt stat membru împotriva aceleiași persoane, pentru fapte diferite, în privința cărora au fost obținute informații în temeiul instrumentelor aplicabile în materie de asistență judiciară sau de schimb de informații extrase din cazierul judiciar, să fie, pe de o parte, luate în considerare în măsura în care hotărârile naționale de condamnare anterioare sunt luate astfel în considerare, în temeiul dreptului național, și să li se recunoască, pe de altă parte, efecte echivalente celor conferite acestor din urmă condamnări, în conformitate cu dreptul național.

35 Sublinierea noastră.

36 A se vedea Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710).

37 C-171/16, EU:C:2017:710.

38 C-171/16, EU:C:2017:386.

39 COM(2014) 312 final, p. 12.

76. Astfel, Decizia-cadru 2008/675 este guvernată de principiul echivalenței⁴⁰. În conformitate cu acest principiu, luarea în considerare a condamnărilor anterioare pronunțate de instanța unui alt stat membru nu este obligatorie pentru instanța națională sesizată cu ocazia unui nou proces penal decât în măsura în care această luare în considerare este posibilă într-o situație pur internă.

77. Această cerință este în mod clar legată de realizarea spațiului de libertate, securitate și justiție și, prin aceasta, de recunoașterea reciprocă, în temeiul căreia hotărârile străine trebuie nu numai să fie luate în considerare, ci și să fie respectate.

78. În consecință, prin luarea în considerare a hotărârii străine anterioare, instanța care se pronunță ulterior acesteia nu o poate modifica nici într-un sens, nici în altul. Articolul 3 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/675 consacră acest principiu. Este necesar pur și simplu ca ultima instanță națională sesizată să atribuie acestei hotărâri consecințele care ar fi conferite, în temeiul dreptului său național, unei hotărâri naționale anterioare.

79. Astfel cum Curtea a precizat în Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov⁴¹, articolul 3 alineatul (3), precum și considerentul (13) al acestei decizii-cadru interzic în mod expres o reexaminare a hotărârilor de condamnare pronunțate anterior în alte state membre, aceste hotărâri trebuind, în consecință, să fie luate în considerare astfel cum au fost pronunțate⁴².

80. Prin urmare, contrar celor susținute de guvernul ceh și de guvernul maghiar, deși considerentul (13) precizează de asemenea că această decizie-cadru respectă diversitatea soluțiilor și a procedurilor pe plan intern necesare pentru luarea în considerare a unei condamnări anterioare pronunțate într-un alt stat membru și nu împiedică un stat membru să emită o hotărâre, dacă este cazul, pentru a conferi acestei condamnări efecte juridice echivalente, adoptarea unei asemenea hotărâri nu poate totuși să presupună, în orice caz, punerea în aplicare a unei proceduri naționale de recunoaștere prealabilă precum cea în discuție în litigiul principal⁴³.

81. În concluzie, deși considerentul (13) al Deciziei-cadru 2008/675 prevede că un stat membru poate, dacă este cazul, să emită o hotărâre pentru a conferi efecte juridice echivalente unei condamnări anterioare, acest lucru este posibil doar cu condiția ca această hotărâre să respecte regula prevăzută la articolul 3 alineatul (3) din aceeași decizie-cadru, cu alte cuvinte că aceasta nu trebuie să constea într-o reexaminare a acestei condamnări.

82. Există, în această privință, o mare diferență între, pe de o parte, adoptarea unei decizii de reexaminare a unei hotărâri străine anterioare și care poate, în consecință, să conducă la o recalificare a infracțiunii și la modificarea pedepsei aplicate prin acea hotărâre și, pe de altă parte, adoptarea unei decizii care să precizeze modalitățile concrete de luare în calcul a hotărârii străine în cadrul unui nou proces penal sau care să precizeze motivele pentru care o astfel de luare în considerare nu este posibilă în cazul concret.

83. Prima soluție încalcă principiul recunoașterii reciproce, în timp ce a doua se înscrie, dimpotrivă, în cadrul punerii în aplicare în concret a acestui principiu.

84. Indicațiile conținute în considerentul (13) al Deciziei-cadru 2008/675 urmăresc, în opinia noastră, doar să lase statelor membre o marjă de apreciere pentru determinarea modalităților concrete prin care condamnărilor anterioare pronunțate într-un alt stat membru sunt luate în considerare de către instanțele lor. Trebuie precizat, astfel, că Decizia-cadru 2008/675 nu armonizează efectele juridice care

40 A se vedea considerentele (5)-(7) ale acestei decizii-cadru.

41 Cauza C-171/16, EU:C:2017:710.

42 A se vedea Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, punctul 37).

43 A se vedea prin analogie Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, punctul 38).

trebuie să fie conferite condamnărilor anterioare⁴⁴. Aplicarea principiului recunoașterii reciproce face ca condamnărilor pronunțate într-un alt stat membru să li se recunoască aceeași valoare și să li se confere aceleași efecte ca și unei condamnări naționale anterioare. Cu alte cuvinte, această decizie-cadru stabilește un „principiu de asimilare” a deciziei luate de un alt stat membru cu condamnarea națională⁴⁵. În schimb, decizia-cadru menționată lasă legiuitorilor naționali sarcina de a extrage consecințele acestui principiu, ceea ce înseamnă că aceasta nu urmărește în niciun fel să armonizeze consecințele aferente, în fiecare stat membru, condamnărilor anterioare, care rămân reglementate exclusiv de dreptul național⁴⁶. În lipsa unei armonizări, statele membre prevăd, astfel, în dreptul lor național efecte juridice diferite, care, în plus, pot să fie aplicate în moduri diverse și în diferite etape ale procedurilor lor penale.

85. În această privință, Comisia constata în expunerea de motive a propunerii sale de decizie-cadru că efectele condamnărilor anterioare diferă foarte mult în funcție de sistemele naționale. În anumite state membre, existența unei condamnări anterioare este un simplu element de fapt, lăsat la aprecierea autorităților competente, care vor ține cont de acesta în luarea deciziei. În alte state membre, există un sistem de recidivă legală în sens larg, care atribuie anumite efecte legale existenței unei condamnări anterioare, aceste efecte nefiind în puterea de apreciere a autorităților competente. În cazul unei reglementări legale a recidivei, Comisia indică faptul că statele membre vor trebui să precizeze condițiile în care sunt atribuite efecte echivalente existenței unei condamnări pronunțate într-un alt stat membru. Astfel, mecanismele naționale de recidivă legală sunt adesea legate foarte direct de structura infracțiunilor și de sancțiunile care există la nivel național, în special în toate cazurile în care există sisteme de recidivă specială⁴⁷.

86. Având în vedere aceste explicații, considerentul (13) al Deciziei-cadru 2008/675 nu poate fi, în consecință, interpretat ca permițând punerea în aplicare a unei proceduri naționale de recunoaștere a hotărârilor în materie penală pronunțate în alte state membre, precum cea în discuție în litigiul principal. O astfel de interpretare extensivă ar fi în contradicție cu principiul recunoașterii reciproce a acestor hotărâri. Condițiile foarte restrictive din considerentul (13) al acestei decizii-cadru demonstrează, de altfel, că posibilitatea statelor membre de a lua o decizie care să permită conferirea unor efecte juridice echivalente unei condamnări străine anterioare, supusă interdicției de reexaminare a acestei condamnări, poate fi reținută numai de la caz la caz, în mod excepțional, în ipoteze atât de evidente încât ar fi posibilă remedierea acestora în intervalul de timp scurt impus de același considerent.

87. Deducem din considerațiile de mai sus că sistemul instituit prin Decizia-cadru 2008/675 se opune ca un stat membru să supună hotărârile de condamnare pronunțate de instanțele altor state membre unei proceduri naționale de recunoaștere în cadrul căreia aceste decizii să facă obiectul unei reexaminări, care ar putea conduce la modificarea acestora, în scopul adaptării lor la legislația penală a acestui stat membru. Reamintim, în această privință, că procedura specială de recunoaștere prevăzută de dreptul maghiar este susceptibilă să conducă la o recalificare a infracțiunii care a făcut obiectul unei hotărâri definitive din partea unei instanțe a unui alt stat membru și la o adaptare a pedepsei pronunțate la legislația penală maghiară.

44 A se vedea considerentul (5) al Deciziei-cadru 2008/675.

45 A se vedea Propunerea de decizie-cadru a Consiliului privind luarea în considerare, între statele membre ale Uniunii Europene, a hotărârilor de condamnare, cu ocazia unui nou proces penal [COM(2005) 91 final, expunerea de motive, p. 3, denumită în continuare „propunerea de decizie-cadru”].

46 A se vedea propunerea de decizie-cadru (expunerea de motive, p. 5).

47 A se vedea propunerea de decizie-cadru (p. 5 și 6).

88. Desigur, guvernul maghiar a explicat Curții că, după pronunțarea Hotărârii din 9 iunie 2016, Balogh⁴⁸, s-a decis să nu mai fie pusă în aplicare în mod sistematic procedura specială de recunoaștere a hotărârilor străine⁴⁹. Cu toate acestea, trebuie subliniat că nu acest caracter sistematic al punerii în aplicare a acestei proceduri este cel care justifică, prin el însuși, constatarea incompatibilității procedurii menționate cu Directiva-cadru 2008/675, chiar dacă acesta constituie, într-o anumită măsură, o circumstanță agravantă. Ceea ce cristalizează această incompatibilitate este faptul că această procedură – chiar dacă ar fi pusă în aplicare doar cu ocazia unui nou proces penal declanșat în mod efectiv împotriva unei persoane care a făcut obiectul unei condamnări anterioare, pronunțate de o instanță a unui alt stat membru, și nu ar mai fi pusă în aplicare în mod sistematic, independent de orice nou proces penal – constituie, pe de o parte, o formalitate prealabilă care condiționează luarea în considerare a unei astfel de condamnări anterioare și, pe de altă parte, constă într-o reexaminare a acestei condamnări, care poate conduce la modificarea acesteia, în vederea adaptării sale la legislația penală maghiară.

89. Este necesar să se precizeze că sistemul instituit prin Decizia-cadru 2008/675 comportă, cu privire la acest aspect, o diferență fundamentală față de cel instituit prin Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană⁵⁰. Astfel, în timp ce prima nu autorizează nicio adaptare a condamnărilor străine, în vederea luării în considerare a acestora în cadrul unui nou proces penal, cea de a doua instituie, la articolul 8, condiții stricte pentru adaptarea de către autoritatea competentă a statului de executare a pedepsei pronunțate în statul emitent, care constituie singurele excepții de la obligația de principiu, care revine autorității menționate, de a recunoaște hotărârea care i-a fost transmisă și de a pune în executare pedeapsa ale cărei durată și natură corespund celor prevăzute în hotărârea pronunțată în acest stat emitent⁵¹. Cu toate acestea, o astfel de posibilitate de a adapta o pedeapsă pronunțată în străinătate nu poate fi în niciun caz invocată de guvernul maghiar în cadrul prezentei cauze, întrucât este cert că aceasta nu se referă la punerea în aplicare a procedurii speciale de recunoaștere în vederea executării în Ungaria a pedepsei care a fost pronunțată de Landesgericht Wiener Neustadt (Tribunalul Regional din Wiener Neustadt) împotriva domnului Lada.

90. În sfârșit, subliniem că, în opinia noastră, existența unei proceduri precum cea pusă în aplicare de autoritățile maghiare înainte de înregistrarea unei hotărâri judecătorești penale străine în cazierul judiciar național, indiferent dacă este sau nu este sistematică, este lipsită de orice utilitate în cadrul sistemului instituit prin Decizia-cadru 2009/315 și prin Decizia 2009/316 și, prin urmare, este în contradicție cu acestea din urmă. Aceste două acte organizează în primul rând informațiile comune cazierelor judiciare din statele membre. Problema se simplifică de la sine dacă luăm în considerare utilitatea fundamentală a cazierului judiciar.

91. Existența unui cazier judiciar permite autorităților judiciare să știe dacă o anumită persoană a fost condamnată, în ce constă pedeapsa acesteia, precum și faptele comise, ceea ce permite, dacă este cazul, să se determine sau să se excludă o posibilă stare de recidivă și să se verifice dacă sentința pronunțată a fost executată.

48 Cauza C-25/15, EU:C:2016:423.

49 Guvernul maghiar a indicat, în ședință, că această evoluție va fi formalizată în cadrul unei legi noi care va intra în vigoare la 1 ianuarie 2018.

50 JO 2008, L 327, p. 27.

51 A se vedea Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 36).

92. Prin ea însăși, înscrierea în cazierul judiciar nu constituie nici luarea în considerare, nici punerea în executare a unei condamnări. Prin examinarea cazierului judiciar, în cadrul unui proces subsecvent, autoritatea judiciară va observa dacă în acesta figurează o condamnare pe care va trebui să o ia în considerare sau să o pună în executare. Numai în această ipoteză și în funcție de caz, instanța sesizată în cadrul unui nou proces penal își va pune problema aplicării Deciziei-cadru 2008/675, pentru luarea în considerare a unei condamnări, sau a Deciziei-cadru 2008/909, pentru punerea în executare a acesteia.

93. În al treilea rând, instanța de trimitere solicită Curții să interpreteze dreptul primar al Uniunii, și anume articolul 82 alineatul (1) TFUE, care consacră principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor și a deciziilor judiciare în materie penală, subliniind faptul că instanțele naționale ar fi astfel în măsură să înlăture aplicarea legislației maghiare contrare acestui drept, lucru pe care nu l-ar putea face în cazul în care Curtea s-ar limita la a interpreta deciziile-cadru și la a evidenția contradicția dintre reglementarea respectivă și acestea⁵². Se pune astfel problema referitoare la capacitatea deciziilor-cadru de a fi invocate în fața instanțelor naționale în scopul de a exclude aplicarea unei reglementări naționale contrare.

94. Este clar, în opinia noastră, că procedura specială maghiară încalcă în mod direct principiul recunoașterii reciproce prevăzut la articolul 82 alineatul (1) TFUE. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, această procedură împiedică recunoașterea automată a hotărârilor pronunțate în alte state membre, dat fiind că aceasta prevede, în locul recunoașterii acestor hotărâri, înlocuirea lor printr-o decizie națională, singura care poate produce efecte juridice în ordinea juridică maghiară. Formularea articolului 47 alineatul (3) din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală este, în această privință, foarte clară, prin faptul că dispune că, „[î]n cazul în care instanța maghiară a recunoscut eficacitatea hotărârii străine, se consideră că infracțiunea a făcut obiectul unei decizii definitive a instanței maghiare”. Trebuie adăugat că decizia luată de către instanța maghiară competentă la finalizarea procedurii speciale de recunoaștere poate conține, dacă este cazul, o adaptare a hotărârii străine, în scopul de a o face compatibilă cu dreptul maghiar. Acest lucru este dovedit de articolul 48 alineatele (2)-(6) din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală.

95. Curtea ar putea alege, în consecință, să își axeze răspunsul dat instanței de trimitere pe articolul 82 alineatul (1) TFUE. Astfel, acest articol consacră principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor și a deciziilor judiciare în materie penală și a înlocuit articolul 31 UE, care constituie temeiul atât al Deciziei-cadru 2009/315 și al Deciziei 2009/316, cât și al Deciziei-cadru 2008/675.

96. Aceasta nu este totuși calea pe care Curtea a ales-o în Hotărârea din 9 iunie 2016, Balogh⁵³, și în Hotărârea din 21 septembrie 2017, Beshkov⁵⁴, pentru a nu le cita decât pe acestea, în care, deși menționează în cuprinsul hotărârilor principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor și a deciziilor judiciare în materie penală, a procedat la interpretarea normelor din dreptul derivat al Uniunii care pun în aplicare acest principiu.

97. Această cale trebuie, în opinia noastră, să fie urmată în continuare, întrucât aceste norme de drept derivat al Uniunii sunt cele care precizează condițiile și limitele în care trebuie aplicat principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor și a deciziilor judiciare în materie penală, având în vedere particularitățile diferitor etape ale procesului penal, și care, în consecință, pot necesita clarificări din partea Curții.

⁵² A se vedea răspunsul instanței de trimitere la solicitarea de informații adresată de către Curte, punctele 1 și 5. A se vedea de asemenea punctul 47 din prezentele concluzii.

⁵³ C-25/15, EU:C:2016:423.

⁵⁴ C-171/16, EU:C:2017:710.

98. Cu toate acestea, Curtea trebuie să precizeze și consecințele pe care instanțele naționale trebuie să le extragă din constatarea incompatibilității dintre o reglementare națională și o decizie-cadru și în special să afirme clar că aceste instanțe au obligația, atunci când se confruntă cu imposibilitatea interpretării unei astfel de reglementări naționale într-o manieră conformă cu o astfel de normă de drept derivat al Uniunii, să înlăture aplicarea acestei reglementări naționale contrare, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii.

99. Am abordat deja această problemă în Concluziile pe care le-am prezentat în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski⁵⁵. Ca urmare a acelei hotărâri, rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos) a solicitat din nou Curții să se pronunțe printre altele cu privire la această problemă, în cauza Popławski (C-573/17), aflată pe rol. Curții i se oferă astfel multiple ocazii pentru a preciza dacă, în cazul în care o instanță națională consideră că o interpretare a dreptului său național care să fie conformă cu o decizie-cadru se dovedește imposibilă, această instanță este obligată să lase neaplicat dreptul său național.

100. Trebuie amintit, în această privință, că constatarea potrivit căreia o decizie-cadru nu poate avea efect direct nu poate ascunde faptul că, potrivit articolului 34 alineatul (2) litera (b) UE⁵⁶, aceasta obligă statele membre în ceea ce privește rezultatul urmărit, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele⁵⁷. În plus, potrivit jurisprudenței constante a Curții, statele membre trebuie să ia toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura executarea obligațiilor ce le revin în temeiul unei decizii-cadru⁵⁸.

101. În special, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, caracterul obligatoriu al unei decizii-cadru determină obligația autorităților naționale, inclusiv a instanțelor naționale, de interpretare conformă a dreptului național. Atunci când aplică dreptul național, aceste instanțe, chemate să îl interpreteze, sunt obligate, așadar, să facă acest lucru, pe cât este posibil, în lumina textului și a finalității deciziei-cadru pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta. Această obligație de interpretare conformă a dreptului național este inerentă sistemului Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate⁵⁹.

102. Desigur, principiul interpretării conforme a dreptului național cunoaște anumite limite. Astfel, obligația instanței naționale de a se referi la conținutul unei decizii-cadru atunci când interpretează și aplică normele relevante ale dreptului național este limitată de principiile generale ale dreptului, în special cele privind securitatea juridică și neretroactivitatea. Aceste principii se opun în special ca obligația respectivă să poată conduce la stabilirea sau la agravarea, în temeiul unei decizii-cadru și independent de o lege adoptată pentru punerea în aplicare a acesteia, a răspunderii penale a celor care acționează cu încălcarea dispozițiilor sale⁶⁰. În plus, principiul interpretării conforme nu poate fi utilizat ca temei pentru o interpretare *contra legem* a dreptului național⁶¹.

103. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că principiul interpretării conforme impune ca instanțele naționale să facă tot ce ține de competența lor, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziei-cadru în discuție și pentru a identifica o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta⁶². În acest context, Curtea a statuat deja că obligația unei interpretări conforme impune

55 Cauza C-579/15, EU:C:2017:503. Concluzii prezentate la 15 februarie 2017 (Popławski, C-579/15, EU:C:2017:116).

56 În versiunea acestuia rezultată din Tratatul de la Amsterdam.

57 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 28 și jurisprudența citată).

58 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 30 și jurisprudența citată).

59 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 31 și jurisprudența citată).

60 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 32 și jurisprudența citată).

61 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 33 și jurisprudența citată).

62 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 34 și jurisprudența citată).

instanțelor naționale să modifice, dacă este cazul, o jurisprudență consacrată atunci când aceasta se întemeiază pe o interpretare a dreptului intern incompatibilă cu obiectivele unei decizii-cadru⁶³. Curtea a mai declarat că, în cazul în care o instanță națională consideră că se găsește în imposibilitatea de a interpreta o dispoziție din dreptul intern în conformitate cu o decizie-cadru ca urmare a faptului că este ținută de interpretarea dată acestei dispoziții naționale de Curtea Supremă națională într-o hotărâre în interpretare, revine instanței naționale sarcina de a asigura efectul deplin al deciziei-cadru, lăsând neaplicată, dacă este necesar din oficiu, interpretarea reținută de Curtea Supremă națională, din moment ce această interpretare nu este compatibilă cu dreptul Uniunii⁶⁴.

104. Odată făcute aceste precizări referitoare la obligația de interpretare conformă care revine instanțelor naționale, trebuie amintit că, în cele din urmă, revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă dreptul său național și în special articolele 46-48 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală se pretează unei interpretări care să fie conformă cu Deciziile-cadru 2009/315 și 2008/675.

105. În măsura în care nu este cert că instanța de trimitere poate să ajungă la o interpretare a dreptului său național care să fie conformă dreptului Uniunii, considerăm că este necesar să se stabilească, în ipoteza în care o astfel de interpretare conformă nu ar fi posibilă, ce consecințe concrete ar trebui să deducă instanța națională din absența conformității cu Deciziile-cadru 2009/315 și 2008/675 a articolelor 46-48 din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală.

106. În principiu, în măsura în care dispozițiile naționale în discuție nu se pretează la o interpretare conformă, instanța națională este obligată să le lase neaplicate, cu scopul de a aplica integral dreptul Uniunii.

107. În această privință, trebuie să se constate că, deși Curtea a avut deja ocazia să se pronunțe cu privire la natura juridică a instrumentelor adoptate în cadrul titlului VI din Tratatul UE, consacrat cooperării polițienești și judiciare în materie penală, ea s-a limitat totuși, în Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino⁶⁵, la a extinde principiul interpretării conforme la aceste instrumente, recunoscând că o decizie-cadru este comparabilă pe acest plan cu o directivă.

108. În schimb, Curtea nu s-a pronunțat încă cu privire la aspectul dacă neconformitatea cu o decizie-cadru a unei norme naționale determină obligația instanței naționale de a înlătura această normă națională, atunci când nu poate face obiectul unei interpretări conforme.

109. Astfel cum am arătat în Luarea de poziție prezentată la 28 aprilie 2008 în cauza Kozłowski⁶⁶, motivele pentru care, în Hotărârea din 15 iulie 1964, Costa⁶⁷, Curtea a statuat că statele membre, după ce au consimțit în mod liber la un transfer al competențelor lor către Comunitate, nu pot opune unui act comunitar obligatoriu un text din ordinea lor juridică internă, oricare ar fi acesta, pot fi transpuse unei decizii-cadru. În opinia noastră, o decizie-cadru, ca orice act juridic al Uniunii care are caracter obligatoriu, are vocație de a prima în raport cu orice dispoziție de drept intern, oricare ar fi aceasta, chiar de natură constituțională sau aparținând unei legi fundamentale. Astfel, principiul supremației dreptului Uniunii impune instanței naționale să asigure efectul deplin al dreptului Uniunii, „înlăturând, din oficiu dacă este necesar, aplicarea oricărei dispoziții contrare a legislației naționale”⁶⁸.

63 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 35 și jurisprudența citată).

64 A se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 36 și jurisprudența citată).

65 Cauza C-105/03, EU:C:2005:386.

66 Cauza C-66/08, EU:C:2008:253.

67 Cauza C-6/64, EU:C:1964:66.

68 A se vedea Hotărârea din 5 iulie 2016, Ognyanov (C-614/14, EU:C:2016:514, punctul 34).

110. Mai multe considerente militează în favoarea recunoașterii principiului supremației în privința deciziilor-cadru adoptate în cadrul celui de al treilea pilon⁶⁹.

111. Primul considerent este de ordin textual. Trebuie, în această privință, să se constate că, exceptând rezerva legată de lipsa efectului direct al deciziilor-cadru, legiuitorul Uniunii a calchiat regimul deciziilor-cadru pe cel al directivelor, prevăzând că acestea „sunt obligatorii pentru statele membre cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele”⁷⁰. Singularitatea ireductibilă a deciziilor-cadru fiind limitată la absența efectului direct al acestora⁷¹, nu există niciun motiv pentru a exclude, în rest, vocația de a prima a acestor instrumente juridice pe motivul că acestea aparțin domeniului cooperării interguvernamentale.

112. Cel de al doilea considerent privește recunoașterea de către Curte a obligației instanței naționale de a recurge la tehnica interpretării conforme pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziilor-cadru și pentru a ajunge la o soluție conformă cu finalitatea acestora.

113. Desigur, pentru a justifica aplicarea principiului interpretării conforme, Curtea nu s-a întemeiat pe principiul supremației, ci pe cel al cooperării loiale. Astfel, ea a precizat că acest din urmă principiu, care presupune în special ca statele membre să ia toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii, trebuie să se impună și în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, care, de altfel, este întemeiată integral pe cooperarea dintre statele membre și instituții⁷². Această logică a argumentării era deja prezentă în Hotărârea din 10 aprilie 1984, von Colson și Kamann⁷³, având în vedere că în aceasta Curtea a dedus în special obligația de interpretare conformă a îndatoririi statelor membre de a lua toate măsurile generale sau speciale necesare pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii, precizând că acest drept se impune tuturor autorităților naționale, inclusiv autorităților judiciare în cadrul competențelor acestora⁷⁴.

114. Nu este mai puțin adevărat că cerința interpretării conforme, pe care Curtea o consideră, potrivit unei jurisprudențe constante, ca fiind „inerentă sistemului Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate”⁷⁵, decurge din cerința eficacității dreptului Uniunii și din necesitatea de a asigura supremația acestuia asupra dreptului intern al statelor membre⁷⁶. De altfel, recunoașterea principiului interpretării conforme prin intermediul principiului cooperării loiale presupune în mod necesar admiterea, fie și în mod subiacent, a supremației dreptului Uniunii. Cum ar putea, astfel, obligația de cooperare loială care

69 A se vedea în acest sens Lenaerts, K., și Corthaut, T., „Of birds and hedges: the role of primacy in invoking norms of EU law”, *European Law Review*, Sweet and Maxwell, Londra, 2006, p. 287-315. A se vedea în sens contrar Peers, S., „Salvation outside the church: judicial protection in the third pillar after the Pupino and Segi judgments”, *Common Market Law Review*, nr. 44, ediția a patra, Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007, p. 883-929, în special p. 920, care consideră că, dacă principiul supremației și principiul efectului direct ar fi aplicate pilonului al treilea, intențiile autorilor tratatelor ar fi ignorate. Acest autor admite, cu toate acestea, că recunoașterea principiului supremației dreptului Uniunii în cadrul pilonului al treilea ar consolida principiul efectivității și nu ar încălca în mod expres textul tratatelor (p. 917).

70 Articolul 34 alineatul (2) litera (b) UE, în versiunea acestuia care rezultă din Tratatul de la Amsterdam.

71 Prechal, S., și Marguery, T., descriu absența efectului direct al deciziilor-cadru ca o „mică particularitate”, în „La mise en œuvre des décisions-cadres, une leçon pour les futures directives pénales?”, *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009, p. 225-251, în special p. 250.

72 A se vedea Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, punctul 42).

73 Cauza 14/83, EU:C:1984:153.

74 A se vedea Hotărârea din 10 aprilie 1984, von Colson și Kamann (14/83, EU:C:1984:153, punctul 26).

75 A se vedea în ultimul rând Hotărârea din 28 ianuarie 2016, BP Europa (C-64/15, EU:C:2016:62, punctul 41 și jurisprudența citată).

76 A se vedea în acest sens Simon, D., „La panacée de l'interprétation conforme: injection homéopathique ou thérapie palliative?”, *De Rome à Lisbonne: les juridictions de l'Union européenne à la croisée des chemins, Mélanges en l'honneur de Paolo Mengozzi*, Bruylant, Bruxelles, 2013 p. 279-298. Acest autor consideră că „înălțarea obligației de interpretare conformă la demnitatea de «principiu inerent sistemului instituit prin tratat» rezultă în mod direct [...] din supremația [dreptului Uniunii] asupra dreptului intern al statelor membre” (p. 282). Acesta adaugă că „legătura cu supremația dreptului Uniunii în general, și nu doar cu punerea în aplicare a directivelor în special, este demonstrată prin obligația de a asigura o interpretare «eurocompatibilă» nu doar a actului de transpunere, ci a ansamblului dreptului național, fie anterior, fie posterior directivei” (p. 283).

decurge din dreptul Uniunii să justifice faptul că instanța națională este ținută să modifice înțelesul dreptului său intern într-un sens conform cu dreptul Uniunii dacă nu s-ar fi considerat că această obligație trebuie să prevaleze asupra obligației instanței naționale de a soluționa litigiul în conformitate cu normele dreptului său intern?

115. Al treilea considerent este legat de evoluția cadrului juridic în urma finalizării perioadei tranzitorii prevăzute de Protocolul (nr. 36) privind dispozițiile tranzitorii, anexat la tratate. Potrivit articolului 10 alineatul (3) din acest protocol, măsura tranzitorie prevăzută la alineatul (1) a încetat să producă efecte în termen de cinci ani de la data intrării în vigoare a Tratatului de la Lisabona, și anume la 30 noiembrie 2014. Absorbția definitivă a celui de al treilea pilon în domeniul care figurează în partea a treia din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, titlul V, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, impune o „interpretare comunitară”⁷⁷. În această privință, trebuie arătat în special că, în timp ce competența Curții în temeiul vechiului articol 35 UE a reflectat caracterul interguvernamental al cooperării în cadrul celui de al treilea pilon, Curtea are, de la această dată, o competență preliminară automată și obligatorie, întrucât această competență nu mai este condiționată de o declarație potrivit căreia fiecare stat membru recunoaște această competență și indică instanțele naționale care pot sesiza Curtea. În această privință, este interesant de menționat că, în Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino⁷⁸, Curtea s-a întemeiat pe „importanța competenței Curții în materie preliminară în temeiul articolului 35 UE” pentru a justifica recunoașterea în favoarea particularilor a dreptului de a invoca deciziile-cadru pentru a obține o interpretare conformă a dreptului național în fața instanțelor statelor membre⁷⁹. Recunoașterea unei competențe identice cu cea deținută de Curte în cadrul primului pilon demonstrează un puternic proces de convergență între acești doi piloni, care justifică calchierea efectelor deciziilor-cadru pe cele ale directivelor, cu excepția, desigur, a efectului direct, care este exclus în mod expres.

116. Din considerațiile care precedă deducem că decizia-cadru are, în temeiul principiului supremației, vocația de a prima în raport cu orice dispoziție de drept intern care i-ar fi contrară.

117. De asemenea, considerăm că este important să reamintim ceea ce Curtea a subliniat ferm în Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni⁸⁰, care privea interpretarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre⁸¹, și anume că, „potrivit unei jurisprudențe consacrate, în temeiul principiului supremației dreptului Uniunii, care reprezintă o caracteristică esențială a ordinii juridice a Uniunii [...], invocarea de către un stat membru a unor dispoziții de drept național, fie ele de natură constituțională, nu poate afecta efectul dreptului Uniunii pe teritoriul acestui stat”⁸².

118. În conformitate cu logica decuplării efectului „de substituție” de „posibilitatea de a invoca excluderea”⁸³, apreciem că lipsa efectului direct al deciziei-cadru nu înseamnă că instanța națională nu are obligația de a înlătura dispozițiile dreptului său intern incompatibile cu dreptul Uniunii. Astfel, această obligație decurge în mod direct din prevalența dreptului Uniunii asupra dispozițiilor naționale care împiedică eficacitatea deplină a acestuia.

77 Prechal, S., și Marguery, T., „La mise en œuvre des décisions-cadres, une leçon pour les futures directives pénales?”, *L'exécution du droit de l'Union, entre mécanismes communautaires et droits nationaux*, Bruylant, Bruxelles, 2009, p. 225-251, în special p. 232.

78 C-105/03, EU:C:2005:386.

79 Hotărârea din 16 iunie 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, punctele 37 și 38).

80 C-399/11, EU:C:2013:107.

81 JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3.

82 A se vedea punctul 59 din această hotărâre, precum și jurisprudența citată.

83 A se vedea în special cu privire la această distincție Simon, D., „L'invocabilité des directives dans les litiges horizontaux: confirmation ou infléchissement?”, *Revue Europe*, nr. 3, LexisNexis, Paris, 2010. A se vedea de asemenea Dougan, M., „When worlds collide! Competing visions of the relationship between direct effect and supremacy”, *Common Market Law Review*, nr. 44, ediția a patra, Wolters Kluwer Law and Business, Alphen aan den Rijn, 2007, p. 931-963.

119. În opinia noastră, considerațiile anterioare sunt cu atât mai valabile pentru deciziile adoptate conform articolului 34 alineatul (2) litera (c) UE, precum Decizia 2009/316.

120. În consecință, considerăm că instanței naționale îi revine obligația, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, să interpreteze dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în măsura în care este posibil, în lumina textului și a obiectivului Deciziei-cadru 2009/315, a Deciziei 2009/316 și a Deciziei-cadru 2008/675. În eventualitatea în care o astfel de interpretare s-ar dovedi imposibilă, instanța națională ar fi obligată să lase neaplicate aceste dispoziții naționale contrare dreptului Uniunii.

IV. Concluzie

121. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Törvényszék Szombathelyi (Curtea din Szombathely, Ungaria) după cum urmează:

- „1) Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierul judiciar între statele membre, precum și Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierul judiciar (ECRIS), în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315 trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale care instituie o procedură specială națională de recunoaștere de către instanța unui stat membru a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate de o instanță a unui alt stat membru prin care o persoană a fost condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni.
- 2) În conformitate cu această decizie-cadru și cu această decizie, înscrierea în cazierul judiciar de către autoritatea centrală a statului membru de cetățenie a condamnărilor pronunțate de instanțele statului membru de condamnare trebuie să intervină direct pe baza transmiterii de către autoritatea centrală a acestui din urmă stat membru, prin intermediul ECRIS, a informațiilor privind aceste condamnări sub formă de coduri. În aceste condiții, această înscriere nu poate depinde de punerea în aplicare prealabilă a unei proceduri de recunoaștere judiciară a condamnărilor respective, precum procedura specială maghiară, și nici *a fortiori* de comunicarea către statul membru de cetățenie a deciziei de condamnare în vederea unei asemenea recunoașteri.
- 3) Decizia-cadru 2008/675/JAI a Consiliului din 24 iulie 2008 privind luarea în considerare a condamnărilor în statele membre ale Uniunii Europene în cadrul unui nou proces penal trebuie interpretată în sensul că se opune ca luarea în considerare într-un stat membru a unei hotărâri de condamnare pronunțate anterior de către o instanță a unui alt stat membru să fie condiționată de punerea în aplicare a unei proceduri naționale de recunoaștere prealabilă a acestei hotărâri de către instanțele competente ale acestui prim stat membru.
- 4) Este obligația instanței naționale ca, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, să interpreteze dispozițiile naționale în discuție în litigiul principal, în măsura în care este posibil, în lumina textului și a obiectivului Deciziei-cadru 2009/315, a Deciziei 2009/316 și a Deciziei-cadru 2008/675. În eventualitatea în care o astfel de interpretare s-ar dovedi imposibilă, instanța națională ar fi obligată să lase neaplicate aceste dispoziții naționale contrare dreptului Uniunii.”